

čen opravný prostředek k dovolacímu soudu. Přednes žalobkyně neodůvodňuje závěr, že by sporným stranám šlo o založení trvalého poměru závazkového o práci, o osobní povinnost pracovní, což jest podstatným znakem smlouvy služební, a žalovaný nebyl tedy smluvně povinen, by žalobkyni poskytl úplatu za práce jí konané. Avšak žalobkyně přednesla, že tyto práce konala předpokládajíc, že se jí za její námahu dostane úplaty z jmění žalovaného podle jeho výslovného slibu a že tento účel byl zmařen tím, že žalovaný ji vypudil z bytu, spolužití s ní zrušil a zdráhá se svůj slib dodržeti. Tento přednes stačí jako žalobní důvod k opodstatnění žalobního nároku s hlediska bezdůvodného obohacení žalovaného a nesejde na tom, že žalobkyně tento důvod označila jako »náhradu« či »odškodnění«. Bylo však na ní, aby prokázala, že důvodem jejího plnění byl tvrzený zamýšlený výsledek oběma stranám poznatelný a že tento účel zanikl nebo byl zmařen. Bylo zjištěno, že strany byly si v tom za jedno, že se žalobkyně nastěhuje k žalovanému, povede mu jeho domácnost a bude mu družkou života, za to dostane polovici jeho domu, ano polovici jeho majetku, že žalobkyně důvěřujíc tomuto slibu žalovaného s jeho vědomím upustila od záměru ucházeti se o místo učitelky a k žalovanému se nastěhovala a po dobu jedenácti roků mu vedla domácnost, načež žalovaný tento poměr zrušil, žalobkyni z bytu dal nuceně vykliditi a jakoukoliv náhradu rozhodně odpírá. Z toho patrno, že žalobkyně plnila žalovanému pro určitý předpokládaný výsledek, že totiž bude u něho zaopatřena jako družka života po případě, že po jeho smrti obdrží polovici jeho jmění a že tento předpoklad byl žalovanému znám, an sám ji v tomto směru ujišťoval. Tento výsledek byl samým žalovaným zmařen, ježto si počínal, jak svrchu podotčeno. Žalobkyně může se tedy podle § 1435 obč. zák. domáhati na žalovaném toho, oč byl na její úkor obohacen, t. j. hodnoty prací pro něho vykonaných. Nelze však schváliti právní názor odvolacího soudu, že žalobní nárok jest opodstatněn ustanovením § 1041 obč. zák., které upravuje jiný případ, že totiž bylo naloženo s vlastní věcí k užítku jiného bez úmyslu jednati v jeho prospěch.

Čís. 15512.

Nepřípustnost pořadu práva pro žalobu na náhrady škody, kterou dovozuje žalobce proti státu z důvodu bezprávného vedení exekuce a zabavení provozovacího kapitálu berním úřadem.

(Rozh. ze dne 16. října 1936, R II 338/36.)

Žalobce se domáhá náhrady škody na žalovaném státu tvrdě, že mu následkem bezprávného vedení berní exekuce a zabavení provozovacího kapitálu berním úřadem byla způsobena škoda v zažalované výši. První soud nevyhověl námitce nepřípustnosti pořadu práva. Rekursní soud námitce té vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Žalobce vyvozuje nárok na náhradu škody z ručení státu za škodu způsobenou nezákonným výkonem veřejné moci. V tom směru ustano-

vuje § 92 ústavní listiny: »Pokud ručí stát za škodu způsobenou nezákonným výkonem veřejné moci, určuje zákon«. Takovýto zákon však dosud vydán nebyl. Dvorního dekretu ze dne 14. března 1806 Sb. z. s. čís. 758 se v daném případě dovolávati nelze, poněvadž není žalován státní úředník, nýbrž přímo stát sám; ale nelze se tu také dovolávati zákona čís. 4/18 Sb. z. a n., poněvadž tu jsou míněny pouze nároky proti státu nebo jednotlivým zemím, jež se nehodí na pořad práva a o nichž nejsou příslušné rozhodovati úřady správní (viz Vážný: O ústroji a příslušnosti soudů, str. 37/38 vyd. Brno, 1926). V daném případě jde o nárok na náhradu škody, tedy o nárok, jenž podle ustanovení §§ 1295 a 1338 obč. zák. se hodí na pořad práva, ale ovšem tenkrát, když svou povahou jest nárokem soukromoprávním. Toho právě v daném případě není, neboť tu jde o poměr jednotlivce (žalobce) k výkonné moci státní, jež prý bezprávně zasáhla do jeho právní sféry, zabavivši mu bezprávně majetek a znemožnivši mu tak existenci. Jde tu tedy o poměr veřejnoprávní, o němž rozhodovati přísluší toliko správním úřadům, nikoli soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žalobce stačí poukázati k správným důvodům napadeného usnesení. Nejde o věc občanskou, jak míní žalobce, proto, že žalobním důvodem je nárok na náhradu škody, neboť přípustnost pořadu práva také u takového nároku dlužno pro každý jednotlivý případ posuzovati podle skutkového a právního základu žaloby v tom kterém sporu. Rekursní soud správně dovodil, že v souzeném případě nejde o občanskou věc ve smyslu § 1 j. n.

Čís. 15513.

Dostává-li nemanželský otec podpory v nezaměstnanosti, jež se v určitém období postupně snižují a potom opět se vrací k své původní nejvyšší hranici, jest posouditi mohoucnost nemanželského otce k plnění zákonné vyživovací povinnosti podle celkové částky podpor za celé období.

Nezaměstnanost nemanželského otce a skutečnost, že toho času nemá jiných příjmů než podpory v nezaměstnanosti, nevylučují samy o sobě podle zákona mohoucnost k plnění výživného.

(Rozh. ze dne 16. října 1936, R II 451/36.)

Srovnej: Sb. n. s. čís. 14776.

Nemanželský otec (typograf) se domáhá zproštění své vyživovací povinnosti k nemanželskému svému dítěti proto, že jest nezaměstnán a že jest mu vyplácena podpora v nezaměstnanosti 80 Kč týdně, jež mu bude snížena na 60 Kč týdně, takže není s to dostáti své vyživovací povinnosti, když se má starati ještě o manželku a manželské děcko. Prvý